

Arrest

nr. 56 436 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 september 2009 het Rijk binnen en diende op 9 september 2009 een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 9 februari 1987 in de stad Karachi van de provincie Sindh. U werkte de Genius Public School af en studeerde twee jaar aan het Ashrafi college in Karachi. Gedurende uw tweede jaar aan het college richtten zowel studenten van het college als jongeren van buiten het college een organisatie op, die de Islamitische principes verdedigde. Zo keerden ze zich onder andere tegen de contact tussen jongens en meisjes binnen het college. Op een dag was u samen met een andere jongen getuige van de moord op de directeur van het college.

Een van de moordenaars herkende u waarop u besloot onder te duiken. U leefde ongeveer een jaar op verschillende onderduikadressen in Karachi. Omdat de moordenaars u actief zochten, uw vader meermaals lastigvielen en uw huis in brand staken besloot uw familie u het land uit te sturen. U verliet Pakistan in september 2009 om een week later op 8 september 2009 in België aan te komen. U verklaarde zich de volgende dag vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een rijbewijs, een schoolbadge, een krantenpagina, een First Information Report en drie foto's neer.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de jongeren die verantwoordelijk zijn voor de moord op uw directeur. Hoewel de feiten die de kern van uw asielaanvraag uitmaken zich allen op het Ashrafi college afspelen slaagt u er onvoldoende in aan te tonen dat u effectief een student van dit college was. Verschillende elementaire vragen over het verloop van het schooljaar in het college en uw loopbaan aan dit college kan u nauwelijks of zelfs niet beantwoorden. Zo kan u niet vertellen wanneer het schooljaar in het college begint (CGVS p.5). Ook kan u slechts aarzelend en na meerdere malen vragen aangeven dat het schooljaar in de tiende maand eindigt. De eindexamens kan u helemaal niet in de tijd situeren (CGVS p.5). Voorts beweert u dat u zich in het derde jaar inschreef maar kan u zich niet herinneren wanneer die inschrijvingen gehouden werden (CGVS p.6). Het valt niet in te denken dat u dergelijke cruciale noties van het schooljaar in het Ashrafi college niet bezit indien u inderdaad twee leerjaar in dit college afwerkte. Verder is het ook bevreemdend dat u beweert dat u in 2008 uw studies in het college aanvatte en vervolgens na twee jaar studie in 2008 het college verliet. Nadat u op de tegenstrijdigheid wordt gewezen houdt u het erop dat u het niet meer weet (CGVS p.2,3). Wanneer u van de Genius Public School afstudeerde is evenmin bekend (CGVS p.3). U kan slechts vertellen dat u toen 21 jaar oud was, hetgeen niet met uw schoolcarrière overeenstemt aangezien u volgens uw verklaringen slechts in 2008 21 jaar werd (CGVS p.2,3). Van iemand die beweert als jonge twintiger een voortgezette opleiding handel te volgen kan minstens verwacht worden dat hij over de meest markante momenten in het schooljaar en ook in zijn schoolcarrière duidelijke verklaringen kan afleggen. Dat u daartoe niet in staat bent doet ernstig twijfelen aan uw studies op het Ashrafi college die het kader vormen voor uw asielaanvraag.

Het is ook veelzeggend voor het geloof in uw asielmotieven dat u er niet in slaagt om uw asielaanvraag in uw verklaringen over uw schoolcarrière in te passen, terwijl de cruciale aspecten van uw asielaanvraag zich nochtans op het Ashrafi college afspelen. Waar u eerst verklaarde dat u uw tweede jaar op het Ashrafi college afwerkte komt u daar later op terug en beweert u dat u na de dood van de directeur, in het midden van het jaar, stopte (CGVS p.3,7). Het is erg merkwaardig dat u deze wijziging in uw verklaringen slechts doorvoert nadat uw asielaanvraag ter sprake komt. Ook valt de zeer precieze overlijdensdatum van uw directeur, die u zowel op het Commissariaat-generaal en Dienst Vreemdelingenzaken opgaf niet in overeenstemming te brengen met de tussentijdse examens waaraan u in augustus 2008 zou hebben deelgenomen (DVZ vragenlijst p.2, CGVS p.7). U stelt immers dat het schoolhoofd op 5 mei 2008 vermoord werd en dat u de daaropvolgende dag onderdook. Als u ermee geconfronteerd wordt dat uw deelname op school aan de tussentijdse examens in augustus 2008 in conflict staat met de vermelde overlijdensdatum en de gevolgen daarvan voor u houdt u het erop dat u zich de data niet meer herinnert (CGVS p.6,9,10). De daaropvolgende tijdsaanduidingen over de moord, de stopzetting van uw studies en de sluiting van het college blinken dan ook uit in vaagheden (CGVS p.9,10,11). Nadat u uw versie bijstelt gelooft u enerzijds dat het schooljaar bijna gedaan was toen de moord plaats vond en dat uw directeur nog in leven was in augustus 2008, anderzijds meent u dat het college zes maanden in de zomer gesloten was na de dood van de directeur (CGVS p.9,10). Verder vertelt u dat u eenmaal na de dood van uw directeur naar uw school terugkeerde om aan de portier te vragen of het college open was (CGVS p.9). Het is dan ook niet duidelijk hoe en wanneer u zich inschreef voor het derde jaar en de badge bekwam die op 5 december 2008 uitgegeven werd. Dat u de gebeurtenissen die het u onmogelijk maken terug te keren naar Pakistan niet in overeenstemming kan brengen met uw verklaarde schoolcarrière en uw verklaringen die de kerngebeurtenissen situeren in de tijd uitblinken in vaagheden en tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast mag het ook verbazen dat uw kennis van de opgerichte organisatie die u verantwoordelijk houdt voor de dood van uw directeur en van wiens leden u vervolging vreest zeer mager uitvalt. Zo kent u de naam van deze organisatie niet en ook de studenten van uw college die er lid van waren zijn u niet bij naam bekend (CGVS p.7). Nochtans vertelt u dat zij onder andere tegen u gewelddadig optraden op het college. Verder beweert u dat de organisatie van het college verbonden was met een extremistische religieuze partij. U kent echter de naam van die partij niet en stoelt uw

bewering slechts op een veronderstelling (CGVS p.10). Dat uw kennis van de personen van wie u vervolging vreest zo goed als onbestaande is schaadt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal. Ook dient aangekaart dat uw gedrag volgend op de moord niet spreekt van een grote vrees. Nochtans beweert u dat u voor ongeveer een jaar ondergedoken leefde en slechts buiten kwam om van schuilplaats te veranderen. U kon zelfs niet naar de moskee gaan zo zegt u. Volledig tegenstrijdig aan deze uiterst voorzichtige opstelling blijkt dat u zo'n drie maanden voor uw vertrek uit Pakistan ging picknicken. Dat uw picknickplaats zich ver weg bevond, zoals u zegt, doet niets af aan het feit dat deze activiteit volledig botst met de grote vrees die u beweert te hebben (CGVS p.9). Ook vroeg u slechts enkele maanden voor uw vertrek samen met uw vader een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Indien u werkelijk een berekend risico neemt, kan er echter ook van u verwacht dat u enig belang hecht aan het document en bijgevolg ook weet of u het identiteitsdocument ook effectief verkreeg. Dat u evenwel in het geheel niet op de hoogte bent van het vervolg van uw aanvraag, doet sterk twijfelen aan de omstandigheden waarin u de aanvraag deed. Deze houding valt niet met uw verklaarde vrees te verzoenen en breekt bijgevolg het geloof van uw asielrelaas af (CGVS p.4,8-9).

Tenslotte kan er ook aan de verklaarde reisweg en reisomstandigheden getwijfeld. Uw kennis over de route die u van Pakistan tot België volgde moet immers erg pover genoemd. Als enige indicatie over de plaatsen die u doorkruiste kan u slechts Iran vermelden. U heeft er echter geen idee van waar u zich bevond de zeven opeenvolgende nachten dat u uit de container werd gelaten (CGVS p.5,6). Ook uw verklaringen over uw reisdocumenten zijn weinig geloofwaardig. Zo stelt u eerst dat u er geen idee van heeft waar uw identiteitskaart en paspoort zich bevinden. Als u er op gewezen wordt dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken wel wist dat beide documenten in het bezit van de smokkelaar zijn, bevestigt u uw eerdere uitspraak (CGVS p.6). Dat u beweert dat u beide documenten aan de smokkelaar terugvroeg, maar u niet weet waarom de smokkelaar zei dat hij dat niet kon doen, is erg vreemd (CGVS p.6). Er kan immers van u verwacht dat u de voldoende inspanningen aan de dag legde om de zeer belangrijke identiteitdocumenten terug te krijgen. Dat u hiervan afzag en uw uiterst beperkte verklaringen over uw reisweg doen sterk vermoeden dat u een andere reisweg en –wijze gebruikte om naar België te komen.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw opmerkingen in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Sindh en meer bepaald in de stad Karachi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Karachi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het rijbewijs kan hoogstens gelden als bewijs voor uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De bedrieglijke verklaringen over uw schoolloopbaan staan niet toe enige waarde aan de badge te hechten, terwijl zowel het krantenartikel als de FIR louter gebaseerd blijken op verklaringen van uw familieleden (CGVS p.4). De drie foto's tonen slechts een kleinschalige brand in een woning zonder meer informatie over de omstandigheden van de brand vrij te geven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van *“artikel 62 Vreemdelingenwet”*.

2.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich voorts op de *“schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet”*.

3.1.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het neergelegde rijbewijs is geen origineel identiteitsbewijs met foto en kan dus niet op afdoende wijze zijn voorgehouden identiteit aannemelijk maken. Indien verzoekers nationaliteit niet wordt betwijfeld, dan wordt verzoekers identiteit niet genoegzaam aangetoond terwijl verzoeker verklaarde een identiteitskaart en paspoort te hebben en hij geen van beide neerlegt. Dit klemt te meer nu verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn documenten voor de reis naar Europa en zijn kennis over de landen en steden op de weg van Pakistan naar België uiterst beperkt is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker voorts dat de smokkelaar verzoekers *“eigen”* identiteitskaart en paspoort bij zich hield, terwijl hij dit aanvankelijk tijdens het verhoor tegensprak om vervolgens, na confrontatie met de ongerijmdheid te verklaren *“Bij DVZ zie u identiteitskaart en paspoort afgenomen door de smokkelaar? Ja. Hij heeft mijn paspoort en identiteitskaart niet getoond aan mij. Hij zei dat hij die dingen heeft”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Verzoeker legt ter terechtzitting een geboortecertificaat neer waarop zijn foto niet staat en aldus beperkte bewijswaarde heeft.

3.2. Verzoeker verwijst naar verschillende paragrafen uit het UNHCR-handboek en stelt dat *“de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid”* terwijl het UNHCR-handboek, dat geen juridisch bindend karakter heeft maar enkel dient als aanbeveling (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503) vooraf stelt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Bovendien kan het voordeel van de twijfel slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Uit wat volgt, blijkt dat dit in casu niet het geval is.

3.3. Verzoekers bewering dat rekening moet gehouden worden *“met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen”* is niet nader uitgewerkt en aldus niet dienstig te meer nu de commissaris-generaal alle aangereikte elementen heeft beoordeeld. De Raad wijst erop dat de vrees voor vervolging bij de kandidaat-vluchteling persoonlijk moet zijn en hij zich niet mag beperken tot algemeenheden die geen concrete invloed hebben.

3.4. Verzoeker *“blijft volharden in zijn verklaringen, dewelke hij heeft afgelegd voor het CGVS”* en meent dus vervolging te vreezen naar aanleiding van zijn getuigenis van de moord op de directeur van het Ashrafi college.

3.4.1. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker onbekend is met het Ashrafi college en elementaire vragen over de schoolperiode en zijn volledige schoolloopbaan niet of nauwelijks kon beantwoorden. Verzoeker betreurt dat hij *“soms enkele vergissingen heeft gemaakt”* en wijt dit aan *“de zenuwen die op dat moment blijkbaar de bovenhand hadden”*. Verzoeker tracht de ongerijmdheden te minimaliseren, maar gaat eraan voorbij dat ze de kern van zijn asielrelaas betreffen en dus de geloofwaardigheid onderuit halen. Elk gehoorgesprek brengt stress, zenuwachtigheid en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. Zenuwachtigheid is dus geen aannemelijke verklaring voor de talrijke incoherenties en onwetendheden betreffende dermate belangrijke elementen. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker de chronologie van zijn studieloopbaan niet kan weergeven en dat hij onmogelijk 21 jaar kon zijn toen hij aan de Genius Public School afstudeerde alvorens verdere studies aan te vatten. Immers in 2008 zou hij school lopen op het Ashrafi college. Voorts verklaarde verzoeker tegelijkertijd in 2008 zijn studie te hebben aangevat en die na twee jaar -eveneens in 2008- te hebben beëindigd. Geconfronteerd met deze incoherentie gaf verzoeker aan zich het niet meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Voorts is verzoeker onbekend met voor een college student algemeen bekende feiten onder meer de start van het schooljaar, de eindexamens, de inschrijving voor het derde jaar en het einde van het schooljaar, terwijl van een persoon met een dergelijk opleidingsniveau redelijk te verwachten is dat hij deze informatie correct en eenduidig kan meegeven nu dit geenszins details zijn. Verzoeker toont dan ook niet aan student te zijn, laat staan van het Ashrafi college. De neergelegde schoolbadge van het college is onvoldoende om de geloofwaardigheid te herstellen te meer nu blijkt dat de inhoud strijdig is met verzoekers verklaringen. Immers de badge werd op 5 december 2008 afgegeven en dus na de moord, hoewel verzoeker verklaarde sinds de moord ondergedoken te leven en slechts één keer naar het college te zijn teruggekeerd om de portier te vragen wanneer de lessen terug zouden opstarten. Het neerleggen van onbetrouwbare stukken, ondergraaft verder de waarachtigheid van het asielrelaas.

3.4.2. Ten slotte kan verzoeker geen minimale gegevens aanbrengen over de organisatie verantwoordelijk voor de moord, kent hij noch de naam van de organisatie, noch de namen van medestudenten die lid waren, noch de benaming van de extremistische partij waaraan verzoeker vermoedde dat de studentenorganisatie was gelinkt. Ten slotte is verzoeker niet in staat om de moord op de directeur en de gevolgen hiervan eenduidig in het schooljaar te situeren. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers bewering na de moord te worden gezocht door de leden van de studentenorganisatie en te zijn ondergedoken evenmin overtuigen, te meer nu zijn gedrag niet overeenstemt met de ernst van zijn voorgehouden vrees. Zo logeerde verzoeker bij familieleden en was hij dus makkelijk op te sporen, ging hij picknicken en vroeg samen met zijn vader een nieuwe identiteitskaart aan die hij vervolgens niet ophaalde. De bevindingen opgenomen in de bestreden beslissing zijn op deze punten pertinent en worden niet weerlegd. Ze blijven dan ook overeind.

3.5. Ten slotte is in het licht van de ernst van verzoekers vrees en de bedreigingen aan hemzelf en zijn familie -in zoverre geloofwaardig, quod non- is het dan ook allerminst aannemelijk dat hij niet minstens nationale bescherming heeft gevraagd. Zijn bewering dat *“niemand wou een FIR opstellen”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) wordt ontkracht nu hij verschillende stukken ter staving van de problemen ten gevolge van zijn getuigenis voorlegt waaronder een FIR. Dit FIR werd opgesteld op basis van de eenzijdige verklaringen van verzoekers vader en ondergraven dan ook de objectieve waarde ervan. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. Het krantenartikel is het bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Daarbij is het een feit van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling. Hun bewijswaarde is bijgevolg bijzonder relatief. Tot slot kunnen de foto's geenszins dienen als bewijs voor de voorgehouden brandstichting op verzoekers huis. Hoe dan ook, voor zover verzoeker bescherming nodig had, verklaart hij niet waarom deze in Pakistan zou geweigerd worden. Gelet dat, indien waarachtig, het proces over de moord intussen is aangevangen kan verwacht worden dat verzoeker zijn beweringen actualiseert, wat niet het geval is. Verzoeker legt ter terechtzitting bijkomende schooldocumenten neer die zoals verweerder terecht opmerkt en, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, geen originele stukken zijn maar kleurenkopieën die gemakkelijk te

vervalsen zijn. Verweerder stelt verder terecht dat hij niet inziet waarom de verzoekende partij deze stukken niet eerder in de asielprocedure kon neerleggen. Verder kan worden vastgesteld dat de inhoud van de diploma's van de Genius Public School niet klopt nu verzoeker geslaagd zou zijn terwijl hij slechts één vak heeft afgelegd. Hoe dan ook zou hieruit blijken dat verzoeker in 2005 voor het laatst naar school ging, wat opnieuw niet overeenstemt met zijn eerdere bewering over zijn middelbare school.

3.6. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen op alle punten gebrekkig en onbeduidend zijn en voorkomen als het poneren van enkele beweringen. De bijkomende beweringen over de problemen die daaruit zouden zijn afgeleid voor zijn familie kunnen dan ook niet uit verzoekers asielrelaas worden afgeleid. Verzoeker legt ter terechtzitting een nieuw medisch attest neer dat stelt dat zijn vader op 4 november werd aangevallen en gehospitaliseerd. Het medisch attest kan de feiten van verzoekers asielrelaas niet aantonen. Overigens vermeldt het attest dat verzoekers vader werd aangevallen, terwijl een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de patiënt verwondingen opliep en dergelijke opmerking dan ook niet dienstig is in een dergelijk document. De arts kan immers vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doen maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). De stukken ter terechtzitting neergelegd zijn niet dienstig.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept in een tweede middel de *“schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”* in.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er een openlijke strijd wordt gevoerd tussen de Pakistaanse overheid en de Taliban, maar deze strijd regionaal sterk verschilt en er aldus in Pakistan geen sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Het geciteerde stuk uit een rapport van Amnesty International weerlegt het bestaan niet van regionale verschillen, zoals blijkt uit de objectieve informatie.

4.4. Tot slot gaat verzoeker eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Bovendien betreft het geciteerde arrest de situatie in Irak zodat ze bezwaarlijk een reëel risico op ernstige schade in Pakistan kan aannemelijk maken.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK